

KOČIČÍ
PŘÁTELSTVÍ
Matýsek

Martina Boučková

bambóok

bambôk

KOČIČÍ PŘÁTELSTVÍ Matýsek

Martina Boučková

Kapitola 1

Některá rána sluníčko vytáhne spáče z postele dřív. Třeba jako dnes. Nedá se nic dělat. I když je sobota a k tomu letní prázdniny, nový den už láká ven.

„Mami, můžu na zahradu?“ zeptala se Adélka.

Mamka s tátou ještě leželi v posteli, stejně jako bráška Adámek. Byli sice vzhůru, jenže vystrčit nohy zpod peřiny se jim zatím nechtělo.

„Adélko, vždyť je teprve sedm hodin,“ upozornila maminka a hned nato si pořádně zívla. Táta

předstíral, že spí. Jenže Adélku neoblažne. Poznala, že to hraje. Protože když táta spí, je to slyšet i přes dvě zdi. Jako by v domě bručel medvěd.

„Cože?“ Adélka vykulila oči. „Sedm ráno? Tak to si musím honem pospíšet!“

„Kampak bys pospíchala?“ divila se maminka.

To už si promnul oči i táta. „Adélko, vždyť nemusíš do školy, kam se teda ženeš?“ zeptal se.

„Kdepak, já musím ven! Přece neprospím svoje první letní prázdniny!“ zdůraznila Adélka.

„Tak dobře,“ vzdal to tatínek, „ale já si ještě chvíli poležím. Já už jsem totiž ze všech prázdnin vyrostl.“

Adélka si dala ruce v bok a pokračovala v buzení: „Tati! Mami!“ Jenže to nezabíralo. Oba se tulili ke svému polštáři jako ona v noci k plyšovému medvědovi. Ale ještě tu je přece Adámek! Její o rok starší bráška! Mají o patro výš společný pokoj.

Jak si na něj Adélka vzpomněla, rozběhla se po schodech, jako by se nahoru hnalo stádo slonů.

„Áďo, vstávej!“ volala ode dveří. Jenže bráškoví se taky ještě nechtělo. Zamotal se proto pevně do peřiny, kdyby mu ji jeho sestra náhodou chtěla stáhnout.

„Áďo, já vím, že nespíš,“ naléhala Adélka a šťouchla mu prstem do špičky nosu, jako by to byl knoflík. Místo očí se ale ukázaly zuby.

„Adam nebýt přítomen,“ ozvalo se z té pusy.

„Ach jo, to je hrozný. Nikdo nechce ven,“ vzdychala Adélka.

A zase běžela dolů. Jako stádo slonů. Na kuchyňské lince popadla rohlík a vydala se na zahradu. Tam už nikdo nespál. Vlačstovky polctoaly, aby nakrmily mladé. Včely sbíraly pyl. Kobylky uskakoaly těsně před Adělčinými botami. Motýli se pyšně předváděli, jak jsou krásní. A sousedovic pes štěkal, jako by si snad Adélku spletl se zlodějem.

„Baryku, no tak, to jsem přece já!“ zavolala na něj Adélka a Baryk ztichl. Lehl si, zakňučel a schoval hlavu pod psí tlapy.

Adélka se vydala do dřevníku pro konvičku. *Aspoň bych mohla zalít zahrádku*, říkala si v duchu. Jenže jaké překvapení tam na ni čekalo! Na dřevěném stole za květináči a krabičkami ležela spící koťátka!

Kapitola 2

Jeden, dva, tři, čtyři. Pět! Tolik koťátek se tisklo k sobě. Čtyři z nich byla docela maličká, taková drobná klubíčka s jemnými bílými a černými chloupky. Sotva by se vešla do dlaně. Měla malinká ouška a místo čumáčku růžový puntík. Tichounce spala a vůbec o Adélce nevěděla.

Ale to páté bylo větší. Jako by k nim ani nepatřilo. Bylo mourovaté. Ouška mělo nastražená a oči pořádně vykulené. Nemotorně se postavilo na všechny čtyři a začalo hlasitě mňoukat.

„Jé, ty jsi krásný!“ užasla Adélka. „Psst, nemňoukej tak nahlas. Ještě probudíš ostatní!“

Kdepak! Malé kotě není cvičený pejsek. Ani tak málo jako sousedovic Baryk, který zná pár povelů, jako „sedni“, „lehní“ nebo „přines noviny“. Ale tohle koťátko ani za mák neposlouchalo. Pořád mňoukalo tenounkým hláskem.

„Ty jsi mi ale kvíkálek!“ řekla Adélka a opatrně koťátko pohladila. Poprvé, podruhé, potřetí. Mrňouskovi se to líbilo. Když se ho dotýkala Adélčina hebká dlaň, najednou byl potichu. Jakmile ale ruku stáhla, už se hlásil o další příděl.

„Počkej tady!“ poručila mu Adélka. „Hned se vrátím! Musím to říct mámě a tátovi!“

Adélka se rozběhla přes dvorek a od otevřených dveří křičela na celý dům: „Mami! Tati! V dřevníku jsou koťata!“

Vtrhla do ložnice. Ale nikdo tam nebyl.

„Mami! Tati! Kde jste?“ volala Adélka.

„Copak se děje?“ ozvalo se z kuchyně. Mamin-
ka si vařila kávu, táta byl v koupelně.

„V dřevníku jsou koťata!“ zopakovala nadšeně Adélka.

„Ale nepovídej. Jakkak by se tam dostala?“

To byla opravdu důležitá otázka. Adélka si vždycky přála mít psa nebo kočku, ale ve skutečnosti doma nemají jediné zvířátko. A teď se najednou v jejich dřevníku uvelebilo hned pět koťat. To jsou věci!

„Tak to nevím,“ vyhrkla Adélka. „Ale mami, honem, pojď se podívat. Musíš je vidět! Jsou nádherná!“ vykřikovala radostně.

Maminka zalila kávu a vydala se s Adélkou podívat na to překvapení.

„Honem! Pospěš si,“ popostrkovala ji Adélka, jak byla nedočkavá. A když obě vstoupily do dřevníku, bylo to tak! Nebo spíš téměř tak. Na starých hadrech v klubíčku spala čtyři koťata. Ale páté nikde.

„Kvíkale? Kde jsi?“ volala Adélka tichým hláskem, aby ostatní neprobudila. „Kam ses poděl?“ naléhala a už dostávala strach.

„Kvíkal?“ divila se maminka. „To je trochu zvláštní jméno pro koťátko.“

„Byl tu. Je větší než tihle čtyři. Stál na stole a pořád mňoukal. No, spíš kvíkal, než mňoukal. Ale teď je pryč! Mami, co když se mu něco stalo?“

To by bylo nadělení! A tak spolu pečlivě prohledaly stůl. Dívaly se za květináče, za plastové krabičky. Dokonce i pod nářadí, jako by se snad kotě mohlo schovat pod motyčku. Jenže nikde nebylo.

Naštěstí to trvalo jen chvilku. Po pár minutách se u dveří ozvalo známé mňoukání.

„Kde ses toulal?“ ulekla se Adélka. „A jak ses tam dostal? Nejsi zraněný?“

Opatrně vzala koťátko do dlaní. Mourovatému mrňousovi se to ale nelíbilo. Sápál se drápky po tričku a šplhal nahoru až k rameni. Jako by Adélka byla nějaká prolézačka. Přitiskl se k její tváři, až jeho kožíšek překrývaly Adělciny dlouhé vlasy.

„Asi seskočil dolů,“ řekla maminka.
„Není zraněný?“ ptala se starostlivě Adélka.
„Myslím, že ne. Kočky prý mají devět životů.
A umějí skákat i z výšky.“
„Jenže on je malý!“ strachovala se Adélka.
Podívaly se mu tedy do tváře, na břicho a na
tlapky. Koťátko skutečně vypadalo, že mu nic
není, ale stejně se mu to nelíbilo. Rozčileně
mňoukalo, kvíkalo a cenilo své malé zoubky.

Kapitola 3

„Mami, můžeme si ho nechat?“ naléhala Adélka.

„Ale kdepak. Hezky ho vrať. Určitě za chvíli přijde jejich maminka.“

Adélka položila kotě na stůl. Jenže jak mu domluvit, aby nikam nechodilo? To ani jedna netušila. Malý kocourek se místo toho stále domáhal, aby mohl zpátky na Adélčino triko a schovat se jí pod vlasy.

„Vidíš, mami, chce mě! A má hlad. A je opuštěný. Všichni jsou tady opuštění.“

Maminka se mile podívala na Adélku. „Nesou opuštění, věř mi. Jejich kočičí maminka se jistě brzy vrátí.“

„A co když ne?“ strachovala se Adélka.

„Neboj, přijde. Asi někde loví myši a pak zase příběhne.“

„A komu myslíš, že ta kočka patří?“ pokračovala Adélka.

Maminka pokrčila rameny. „Nejspíš sousedům.“

„Tak se jich zeptáme, mami, jo? Jestli si můžeme tohle koťátko nechat!“ Adélka to nevzdávala. Stejně jako mourovatý nezbeda nepřestával s hlasitým mňoukáním. Jako by je chtěl obě překřičet.

„Adélko, holčičko moje, teď se nebudeme nikoho na nic ptát. Já si myslím, že bychom hlavně měly jít odsud pryč.“

„A proč?“ divila se Adélka.

„Možná jejich maminka už číhá někde blízko, bojí se a jen čeká, až odejdeme, aby mohla ke svým dětem.“

„Nás se ale bát nemusí,“ ohrazovala se Adélka.
„My jí nic neuděláme.“

„To ale ona nemůže vědět. Podívej, přišly jsme sem a její miminko tu zatím brečí a volá ji. Dokonce sis ho chtěla odnést. To se jí asi nemůžeme divit, že se nás bojí.“

Adélka svěsila hlavu. Samozřejmě že by si nejraději vzala všechna koťátka. Ale možná by stačilo jen jedno. A tohle se k ní tak tisklo! Určitě by s tím taky souhlasilo. Adélka byla přesvědčená, že si ji tenhle kocourek jistojistě zamiloval.

Když s maminkou odcházely z dřevníku, vypadala Adélka hodně smutně. Nohy sotva zvedala, ruce jí ztěžkly a koutky úst se jí svěsily jako obrácená podkova.

„Nebud' smutná,“ snažila se ji utěšit maminka.
„Z druhého konce dvorku můžeme pozorovat, co se bude dít.“

A tak se maminka s Adélkou jako správní detektivové skryly za keři a čekaly. Netrvalo to

dlouho. Kocourek už byl zase u dveří a mňoukal a mňoukal, až si svou maminku přivolal.

Dole ve dveřích byl vyříznutý oválný otvor. Doposud si Adélka myslela, že to jsou dvířka pro skřítky, ale teď si říkala, jestlipak to nebude nakonec jinak.

„Mami, proč máme dole ve dveřích tu díru? Ta je pro kočky?“

Maminka přikývla. „Když tu bydlel můj děda s babičkou, měli kočky, slepice, králíky a taky hlídacího psa.“

„A proč my nemáme žádné zvířátko?“ divila se Adélka.

„Protože jsme s tátou pořád v práci a ty s Adámkem ve škole a pak na kroužcích. Nemáme na nic takového čas.“

„Ale teď jsou prázdniny,“ upozornila Adélka.

„A co potom? V září, až půjdeš do školy?“

Jenže v tu chvíli se něco stalo. Adélka si toho všimla jako první a ukázala směrem ke dveřím. „Hele, mami!“ Kočičí máma, hned jak

zkontrolovala okolí, vzala koťátko do zubů a protáhla ho dírou dovnitř do dřevníku.

„Mami! Ona ho chce sežrat!“ lekla se Adélka.

„Kdepak. Takhle kočičí maminky svá koťátka přenášejí. Neboj, ona ho nese opatrně. Teď už je kocourek v bezpečí,“ uklidnila maminka Adélku.

Kapitola 4

Když už nebylo nic ke sledování, obě se vrátily do kuchyně. Káva voněla, táta upíjel z té své a Adámek stál u linky. Sám si mazal rohlík s máslem a medem!

„Tak povídejte, copak jste venku vypátraly?“ zeptal se tatínek.

Adámek si sedl ke stolu, ale sotva se zakousl do rohlíku, už měl pusu zase dokořán. Kvůli vyprávění o roztomilých koťatech na snídani docela zapomněl.

„Vypadá to, že tam má kočka dva vrhy,“ řekla maminka.

„Co to znamená: dva vrhy?“ zeptala se Adélka.

„To znamená, že měla nejprve jedna koťátka, ale než stihla vyrůst, už se jí narodila další.“

„A kde jsou všechna ta první koťátka? Nebo měla jen jedno?“ divila se Adélka.

„Kočky obvykle mívají více koťat. Nevím, co se stalo. Ale jak vidíš, pečlivě si ho hlídá. Slyšela jsi, jak hlasitě mňoukalo, aby si maminku přivolalo? Ona akorát musela počkat, až odejdeme.“

„Já je chci vidět!“ vyprskl Adámek.

„Teď ne, Áďo,“ zarazil ho táta. „Nebudeme je plašit.“

„Ale vy jste je už viděly a já je chci taky vidět!“ vztekal se jak malý kluk, i když po letních prázdninách jde už do třetí třídy.

„Adámku, vydrž, prosím. Právě před chvílí se jejich maminka vrátila. Možná je právě krmí. Teď je nebudeme rušit. Podíváme se na ně později.“

Adámek odešel trucovitě do pokoje. Tam si ale otevřel okno dokořán a za chvíličku měl u očí dalekohled, co dostal k Vánocům, aby mohl pozorovat ptáky, hvězdy a měsíc. Teď ho zamířil k dřevníku. Brzy ho to ale omrzelo, protože ať se díval kamkoli, nikde se nic nepohnulo ani nešustlo. Jenom vrabčáci na chvíli přilétli, něco si zaštěbetali a zase odlétli.

Maminka mezitím zavolala pod schodištěm. „Jdeme se s Adélkou projít do obchodu, půjdeš s námi, Áďo?“

„Mně se nechce,“ odpověděl.

„Chystáme se koupit něco našim koťátkům,“ volala ještě Adélka.

„Tak jo, počkejte na mě. Hned tam budu!“ zájásal Adámek, protože bylo jasné, že by pak mohl být i u toho krmení. A to se nemohl dočkat!

Do obchodu obvykle jezdí autem, ale maminka prohlásila, že je krásný den, potřebují jen pár věcí a děti si takhle aspoň mohou protáhnout kostřičku.

„A ty si, mami, taky můžeš protáhnout kost-
řičku,“ podotkla Adélka.

„Přesně tak. Mám to v úmyslu.“

Vydali se po úzkém chodníku a za autobu-
sovou zastávkou odbočili doprava, aby to vzali
zkratkou – lesem. Z lesa je cestička vyvedla
rovnou do jedné z ulic, pak už stačilo zahrnout
za roh a stáli před menším obchodem. V něm
kromě jídla prodávali i další užitečné věci. Do-
konce i kočičí pelíšek tu měli.

„Mami, mami, vezmi ho. Přece nebudou po-
řád ta koťátka spát na starých hadrech,“ škem-
rala Adélka.

A tak se i stalo. Koupili tři plechovky jídla
pro kočky – vybrali různé druhy –, pytlík jem-
ných granulí, pelíšek a do každé ruky nanuk na
cestu. Adélka nesla pelíšek a pořád se k němu
tiskla. „Ten je hebounký! To budou mít radost!“

Adámek vzal mamince tašku, že prý už je
dost silný. A celou cestu si vyprávěli, co všechno
podniknou.

„Nejdříve musíme dát na stůl pelíšek a položit do něj koťátka,“ navrhla Adélka.

„Ale ona jsou moc malá. Asi bychom na ně neměli sahat,“ řekla maminka.

„Jenže jinak se tam nedostanou, mami. Někdo je musí odnést,“ mudroval Adámek.

„Třeba jejich maminka? Vezme je do zoubků a přesune je.“

„A opravdu je to nebolí?“ stále se divila Adélka.

„To víš, že ne, takhle to dělají vždycky,“ uklidňovala ji maminka.

„Ale kdybys mě vzala do zubů ty, mami, tak by mě to vážně bolelo.“

„Mě taky,“ přihlásil se Adámek.

Maminka se začala smát. „To by byla legrace, kdyby se lidi chovali jako kočky, vidíte?“

„Lovili bychom třeba myši!“ navrhla Adélka.

„No, já bych si teda raději ulovil něco dobrého v kuchyni,“ bránil se Adámek a přitom se šklebil, jako že mu myši nevoní.

„A potom bychom si hráli s klubíčky!“ napadlo Adélku. „Kočky si přece rády hrají s barevnými klubíčky, že jo, mami?“

„Jenže mnohem lepší je začutat si s míčem. Já bych byl kočičí fotbalista. První na světě!“ přidal Adámek.

„A taky bychom šplhali po stromech,“ vzpomněla si Adélka.

„To umím už teď!“ chlubil se Adámek a mávl rukou, že na tom nic není.

„Ale ne tak rychle jako kočka,“ zdůraznila Adélka.

„O co?“ už se chtěl hned bráška sázet.

Adélka si přiložila ukazováček na rty, jako že přemýšlí: Tuhle sázku má přece předem vyhranou! Nebo ne?

„Hele, vy mudrlanti, žádné lezení po stromech, ať nám nepopadají nezralá jablka na zem. Teď je nejdůležitější, aby se jim u nás líbilo,“ upozornila maminka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí přátelství - Matýsek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.